Ч. 276. Неділя 9 (22) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческа заява. — Розлад в македоньскім комітеті. — В справі торговельних договорів.)

Управа ческого парляментарного клюбу видала слїдуючу заяву під заголовком: „По сесиї парляменту“: Пляни правительства що-до буджету не удали ся, і ми маємо то пересьвідченє, що дальша діяльність парляменту буде неможлива, о скілько не прийде до порозуміня в справі язиковій. Самі Нїмцї признають вже потребу перемиря в справі язиковій, заки буде можна приступити до мировгх переговорів. Що-до звістної погрози дра Кербера знесеня конституциї, можемо лише тілько зазначити, що не може бути бесїди о управильненю відносин парляментарних, доки не витворить ся відповідний настрій для найпильнїйших справ угодових. Точка тяжкости лежить все в ческім язицї урядовім і ческім університетї на Мораві. Чехи готові радо взяти участь в угодових переговорах з Нїмцями, домагають ся лиш справедливости для себе. Коли би вступні переговори до угодових конференций не удали ся, то кождий буде знати, де треба глядїти перешкоди, котра не допустила до них.

Незгода в комітетї македоньскім і між клюбами номінально від него залежними, доведуть імовірно до кризи, не позбавленої ширшого політичного значіня. Именно новий комітет центральний зобовязав ся здержати підчинені єму комітети філїяльні від всякої акциї, яка могла би заколотити спокій в сусїдних державах. Однак начальники філїяльних комітетів не хотять ся тому безусловно піддати, а деякі, як примір офійский виповіли послух центральному комітетови і домагають ся, щоби скликано конґрес всїх македоньских комітетів, на котрім би запали ухвали так що-до всїх питань спірних, як і що до способів дальшої пропаганди македоньскої. На случай як би центральний комітет того не зробив, грозить комітет софійский, що скличе такий конґрес 27 грудня на свою руку і застановить дальші вкладки до фонду центрального комітету.

Нїмецкий сойм державний покінчив перше читанє предложеня митової тарифи і відослав то предложенє, що має майже 1000 позиций до окремої комісиї, додавши до того довжезне переднє слово в бесїдах виголошених підчас розправи. Наколи з тих бесїд виснуємо головну суть, то се переднє слово обіцює більше, як можна було сподївати ся. Нї один з бесїдників прихильних предложеню не висловив сумнїву, чи вишрубовані високо митові постанови не зруйнують підвалин до заключеня торговельних договорів, противно они думали, що правительство найде вже на се спосіб, а правительство також намагало ся розвіяти всякі сумніви. Канцлер, державні секретарі і міністри союзних держав часто вдавали ся в розправу, а коли доторкували ся головного питаня, заключеня торговелних договорів, тодї виривало ся їм лише притакуванє, яке випливало з сильного почутя самосьвідомости. Вже та одна обставина, що Нїмеччина випередила всї договорні держави і оповістила таку високу митову тарифу, вказувало намір захопленя проводу в свої руки і безоглядного поступованя. В розправі над цловою тарифою виринала часто ся думка виразно, так виразно, що мусїла як не в Австриї або Угорщинї, то в Росиї викликати відповідний відгомін. Близький росийскому міністрови скарбу орґан схарактеризував митову тарифу яко основану на національнім самолюбстві, на яке треба відповісти промисловими митами. Хоч в державнім соймі висловлювано потребу заключеня торговельних договорів, то по розправі в палатї вигляди на те не поправили ся, бо розправа виказала, що більшість стоїть на тім самім становищи, що правительство одобрює мінімальні мита для найважнїйших родів збіжа і що ті мита осягнуть одобренє, позаяк аґрарники будуть вимагали ще більшого підвисшеня. Наколи якісь надзвичайні перепони не провалять сего предложеня, то вже тепер можна его уважати законом. Комисия певно нїчого не поправить, хиба що там зрозуміли би можливість знївеченя договорів. Строге примінене митової тарифи мусїло би послїдувати, наколи не дійде до заключеня договорів. В такім случаю і між аґрарниками не буде великого одушевленя, бо величезні переміни, які з того проявлять ся в цїлім товаровім руху, можуть зовсїм ударемнити успіхи аґрарного мита. Консумцийна сила населеня мусїла би нечуваним способом розвинути ся, наколи би вивіз був приневолений глядїти нових доріг. Сї вигляди розкривають ся не лише для Нїмеччини, котрій протиста-

САНТІВ ОСЕЛ.

(З французкого — Жоржа Бом.)

Одного дня згубив Санту свого осла.

Він згубив его оптам в долинї, в Героль, одного пополудня в серпни. Звичайно коли паробки з млина на полуденок спочивали, ішли они оба до лїса, щоби яку годинку відотхнути там сьвіжим воздухом. Жакунель забавляв ся місцями тим, що спасав пахучу траву або скубав осет та бодаки.

Того дня заспав Санту в траві, а Жакунель, що не робив собі нїчого з того опізненя, забажав ся перейти на другу сторону мурованого гостинця, що перетинав рівнину.

Красний осел, вірте менї, зьвіря, що могло тілько видержати що й чоловік. Трийцять лїт, а ледви посивів, і носив набір по триста кільо ваги. Зовсім горбатий, черево надуте, кости вистаючі, з бородою як у цапа, на переміну то кудлатий, то гладкий, а зовсім не був зарозумілий на себе. Не бігав нїколи як его товариш, щоби лиш як ті дїти показати як довгі у них ноги та стапути першими в селї. Не ішов нїколи широким гостинцем, лиш держав ся коротшої стежки, де в цьвітни цвив глїг, а в грудни показували ся фіялочки.

А Санту був не менше варт як і Жакунель. Кілько було єму лїт? Нїхто не знав того докладно, не знали навіть жінки з его молодих лїт, а мабуть і він сам не знав. Волосє сиве, лице червоне, ростом більший від осла, але так само худий. Бог знає вже від коли носив шапку, полатану всїлякими латками, сїрі штани, вовняну курту такої краски як листє в осени, і деревляні черевики, в котрих так жваво ходив, як колиб у вистуиціях. Жив собі без великої честилюбивости і без журби, та сьміяв ся з цїлого сьвіта, а сьвіт сьміяв ся з него.

Що рана вибирали ся Санту і Жакунель та розвозили по людех міхи з мукою. По полудни були вільні. Мельник Паріґо був вдоволений своїм паробком, бо від коли Санту в стайни, дїло вело ся знову добре.

Але тепер стало ся таке: Санту згубив свого осла.

Зразу здавало ся, що то не може бути. Та на жаль, коли він оббігав всюди та нашукав ся і накликав ся та накляв ся на всї сторони сьвіта, мусїв Санту прийти до переконаня, що вже не має осла, що хтось єму его украв.

Що Жакунель не втопив ся, то річ певна. Він бояв ся води більше, як огню. Тай до млина не вернув, бо й нїколи не було би єму прийшло на гадку вертати без свого товариша, котрий за то був би набрав ся сварки, а до того він ще й за надто любив сїльску розкіш, як щоби перед часом вертати до стайнї, в котрій так дуже було чути солому, коли прийшло ся із сонця.

Підчас коли Санту спав, Жакунель зайшов був в дубник. Там цвили суницї і було щось лїпшого як овес; навіть молоде листє з дерев смакувало єму як бонбони. Аж радість брала, як там проміне сонця відбивало ся на листю та й на земли, нїби робила ся якась золота сїть, котрої нитки сповивали задумою.

Підчас коли Жакунель серед тої тишини, що з небом розмавляла, прислухував ся сьпівови листя і води, та від часу до часу і сам трохи собі крикнув, може длятого, що і его брала охота засьпівати, споглядав на него якийсь волоцюга, котрий лежав собі на земли зарослій мохом.

Той волоцюга був собі фільософ, може трохи того рода, що й Санту, але любив майже так дуже робити збитки, як і мельник. Він був старий, з сивою бородою, опаленим від сонця лицем, та вже від сорок лїт міряв сьвіт ногами.

Сего дня був він дуже утомлений. А коли він так дивив ся на Жакунеля, прийшло єму на гадку взяти его до послуги. Він підійшов до него.

Осел напудив ся і нащурив уха. Але незнакомий був старим чоловічиском і виглядав так добродушно, як би якийсь бідачиско з такого самого роду, що й Санту або Жакунель. Зьвіря показало ся прихильним.

Старому не так легко прийшло сїсти на осла, але остаточно таки удало ся. Але всетаки не міг добре удержати рівноваги і хитав ся то в один бік, то в другий, мов би де в сїльских хатах підпив собі вина.

Вйо! — сказав він — вйо, старий друже! Ступай на перед!

А осел слухав так охотно, що волоцюзї здавало ся то як би щось зовсїм природного

влять промислові мита, але й иншим договорним державам, котрих ввіз заквестіонований аґрарними митами Німеччини. В Росиї вже оглядають ся за компензатою на місце німецкого ринку, а заразом придумують способи, як докучити німецкому вивозови. Хотять іменно утворити диференцияльну тарифу особливо на хемічні вироби, металеві фабрикати, машини і апарати, ґалянтерийні товари і артикули з волокнистих предметів. Се є як раз найважнійші для Німеччини позиції, найголовнійші торговельні предмети, котрих відбит був в Росиї запевнений доси і причиняв ся в части до економічної спроможности Німеччини. Цвитучий промисл з певними ринками відбиту се найлїпше обезпечене успіхів рільництва а гармонийне співділане обидвох продукцийних верств се ціль, до якої годить ся змагати. Розправа митова в державнім німецкім соймі потвердила се наново і коли би лише економічні причини в сім кермували, то задача була би не трудна до розвязки. Однак в Німеччині були ще инші поруки до утворения митової тарифи, котра мусить мати против себе договорні держави, бо она пригноблює найстрашнійшим способом хліборобскі круги в договорних державах. Митова тарифа може бути принята в Німеччині, бо она має национальну етикету, але в переговорах з договорними державами будуть єї оцінювати не з национального погляду, але о скілько она поступить ся з национального самолюбства. Национальне самолюбство мусить уступити при переговорах, а наколи не поведе ся усунути национального самолюбства з тарифового предложення, тоді дуже слабі вигляди на заключене торговельних договорів.

Новинки.

Львів дня 20 го грудня 1901.

— **На львівскім університеті** іматрикулювало ся нині 109 слухачів факультета фільософічного, 15 теольоґічного, 16 медичного і 262 факультета правничого.

— **Важне для учителів.** Відомо кождому з учителів, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тоді, коли трактує ся єї при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий зарад школи, котрий такої збірки не посідає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднійші окази мінеральоґічні, ботанічні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низьку ціну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

— **Дарунки для дітий.** Зближає ся радістний для всїх день сьвят Різдва Христового. Діти поводять ся дуже чемно і ждуть всїляких гарних дарунків на деревце від Ангела. Найкрасшим і найвідповіднїйшим дарунком для дітвори есть книжка з образками. О такі книжки постарало ся товариство педаґоґічне і видало: I. „Дітвора“ в ціні 1 К. II. „Звірята домашні“ 80 сот. III. „Приятелї дітий“ 1·20 К. Ті три книжки з текстами. IV. „Ах яке хороше!“ 2 К. V. „Для розривки“ 1·20 К. — У всїх тих виданях найде дітвора красу, розривку і науку, а кождий старший, що гляне на сї видання, скаже дійстно: Ах яке се хороше! Замовити можна в Товаристві педаґоґічнім, ул. сьв. Софії ч. 9А., в книгарні ім. Шевченка і книгарні Ставропиґійскій.

— **I-ий концерт львівскої „Лютні“** за рік 1901/2 відбуде ся в неділю 22-го с. м. в сали „Народного Дому“ при участи баритоніста Адама Людвіґа і капельмайстра К. Ролля з орхестрою 30 п. п. Програма, як звичайно, богата і добірна. Початок о 7-ій годині вечером. Вступ на салю 3 кор. (крісла для пань і старших мужчин), ґалерия 1 кор.

— **Обманьство.** Станиславівска поліция арештувала різника з Лисця, Кольмана Валя, що доставляв сїкане мясо для войска, бо показало ся, що він мішав до волового мяса також кіньске, а помагали єму в тім різники Розінер і Шнапер, оба з Лисця.

— **Рада управляюча товариства Підгірска Спілка для торговлї безрогами і худобою рогатою,** тов. зареєстр. з обмеж. порукою в Станиславові, скликує отсим загальні збори товариства на день 2-го січня н. с. р. 1902 на годину 3-ту по полудни в сали „Рускої Бесїди“, ул. Собіского ч. 28. Порядок зборів: 1. Справоздане з діяльности ради управляючої. 2. Вибір нової ради управляючої і комітету контрольного. 3. Внесеня членів за раду управляючу Підгірскої Спілки в Станиславові, дня 18 грудня 1901. — Др. *М. Коцюба*. *В. Озаркевич*.

— **Нещасливі пригоди.** В Загорицї, повіта новосанчівского, упав з даху з висоти $3^1/_2$ метра 26-лїтний Войтїх Кронбергер так нещасливо, що вдарив головою об землю і в три години опісля помер. — Паробок канальника, Войтїха Пюро, в Ярославі, 18-лїтний хлопець Антін Маркевич, з Павлосьова, їхав в ночи з 13-го на 14-го с. м. з бочкою гостинцем як до Порохника. Хлопець спав на возї. Як се стало ся, що єго задушив бальок від рогачки на гостинци, годі знати; в сїй справі веде ся судово-карне слїдство.

— **Пригода Анґлїйця у Львові.** Немила пригода лучила ся Анґлїйцеви Гартлеєви. Їдучи до Баку задержав ся у Львові, а що вмів говорити лиш по анґлїйски, то попав у сварку з трамвайовим кондуктором, а той казав єго арештувати. Анґлїєць опирав ся поліциї і кляв без міри, а спроваджений на інспекцию поліцийну почав викрикувати і відгрожувати ся. Прикликаний лїкар узнав єго божевільним, а поліция відставила єго до кульпарківского заведення. Аж по десятьох днях зголосив ся до него якийсь краян, що мешкав у Львові і єму удало ся видобути розлюченого, але на умі зовсїм здорового Анґлїйця з дому божевільних. Попамятає-ж він Львів і Галичину!

— **Небезпечна стріча з львом.** Недавно тому вибрала ся була каравана з Пангані в німецкій части всхідної Африки в глубину краю, а около полудня стала на спочинок. Нараз вискочив лев з гущавини вхопив вола і заніс єго в корчі. Був то незвичайно сильний самець з красною чорною гривою. Европеєць, що вів каравану вхопив за рушницю, яку мав під рукою і побіг за львом, а з ним пішов також і мурин з племени Массаї. Корчі були так густі, що аж тогди можна було льва добачити, коли вже до него не було дальше як на чотири кроки. Король пустинї став воркотіти і виставивши зуби обернув ся розлючений до тих, що посьміли не давати єму спокою, коли він забрав ся до полуденка. В тій-же хвили куля Европейця поцїлила єго в лопатку. Але чи порох був злий, чи що, досить, що куля не пробила лопатки лиш сплескала ся

прилучити ся сего красного дня до сотворіня, котре показало ся так єму прихильним.

Они вийшли з гущавника і пустились вздовж потока. Тут в долинї в сих сторонах, де Жакунель ще нїколи не бував, мабуть знайде ся незадовго якесь село, і осел був рад з того, що може роздивити ся по незнаній єму рівнинї та побачити виноградники і чужі горби. Таже то ще був час ставити опір, скинути з себе одним рухом старого волоцюгу і вернути до млина. Єму треба лиш було держати ся потока, котрого журчане знав ще з молодих лїт.

Жакунель станув, щоби трохи роздивити ся довкола. Старий волоцюга гладив єго терпеливо, підлещував ся єму та обсипував єго всїлякими пестощами, які ще лишили ся в єго серци із щасливих лїт в родинї.

Наконець при якімсь закрутї потока серед зелених нив, засїяних конюшиною, показало ся сїльце.

Не надумуючись богато вїхали до села і станули на площи, де була керниця. Довкола чужинцїв зійшли ся зараз жінки, діти і старцї та сьміяли ся з того, як они виглядають. Волоцюга зліз поволи із свого осла, а той став кричати із цїлої сили, мов би хотів повитати присутних і дати знати, що приїхало якихсь двох дивних, котрі їдуть разом, хоч один другого не знає.

Якийсь богатий селянин перепхав ся крізь товпу і буркнув:

— Добрий день! Що ти тут робиш з ослом?

— Їджу по сьвітї. — Добре зьвіря.

Селянин став оглядати осла та обмацувати єго зі всіх боків. А волоцюзї прийшла при тім нова знаменита гадка до голови. Далеко від свого потока, від свого млина та від своїх виноградників в Герольтї могло би ще зьвіря затужити за рідною стороною. Та й єго самого могли би ще колись жандарми зловити і всадити до арешту, де він вже від чотирох недїль не сидів.

— Може хочеш продати осла? — спитав селянин. — Маєш з ним мабуть клопіт з дорозї.

— А деж би я єго продав! Ах! Таже я єго так люблю! Ми вже так довго разом їздимо!

— А як би я тобі добре заплатив, то що?

— Ну, то може — а кількож би Ви дали?

— Пятнайцять франків!

— О, нїколи в сьвітї!

Підчас коли селянин обмацував осла, цїлував єго волоцюга, як би єго нїби дуже любив і не радо хотів позбути ся. Жакунель не боронив обом і примкнув очи, як колиб хотів спати.

— Ну добре, дам тобі двайцять франків!

Та й не чекаючи відповіди витягнув селянин полотняну торбинку та відчислив двайцять срібних штук на муроване цимбрине керницї. Волоцюга, що звичайно жив лиш з того, що собі вижебрав, взяв гроші та ще й подякував.

Селянин купивши осла вдарив єго батогом, Жакунель кинув ся перепуджений і з тривогою споглянув за волоцюгою, котрий чим скорше собі пішов.

Жакунель зрозумів зараз, що в селї не знають жартів. Єго новий пан кляв, замахував ся на него, штуркав кулаком і бив батогом. Щоби того ката успокоїти, біг Жакунель борше, як то від многих лїт вже був навик.

* *

Тимчасом Санту виліз був на якесь фіґове дерево, щоби звідтам роздивити ся. То було старезне фіґове дерево, котрого брунатносині овочі розпливали ся в ротї як бреските.

І там між галузєм повним листя добачив польовий Раскаль старого Санту, котрий там на горі заїдав спокійно спілї фіґи. Але що він не виробляв з розпуки, коли польовий привів єго до млина! А якого крику наробив мельник Паріґо, коли довідав ся, що Жакунель десь пропав! Був би таки роздер старого Санту, як би паробки не були єго оборонили. Они стали просити мельника, щоби він вибачив старому, хоч би лиш длятого, що він служить вже двайцять лїт у него і не дістає платнї.

— Такого другого як мій любий Жакунель, вже не буду мати — заводив Паріґо. — А він був такий слухняний, такий пильний, такий невибагливий та й нїколи не хорував! Пас ся в ровах коло улиці! Господоньку мій!

А Санту і собі так заводив, що польовий змилосердив ся над чоловіком і не списав протоколу. Але Паріґо не дав ся ублагати.

— Не дістанеш анї капельки вина — сказав він — доки Жакунеля не буде. А коли буду мусїв купити другого осла то і мяса не дістанеш в недїлю!

Санту, що міг добре зміркувати страту мельника, мовчав і лиш голову спустив в долину. Польовий Раскаль сьміяв ся в душі.

* *

Коли в два днї опісля в млинї посїдали на полуденок, з'явив ся нараз Жакунель, а за ним і єго новий пан Сеґі. Той бив єго палицею та копав ногами як який розбійник, обходив ся з ним, як з тим нещасливим, що стратив свою родину. Кілька разів приходило єму на гадку, на тій самій стежцї, по котрій вів волоцюгу, спотикнути ся умисно та скинути з себе набір пшеницї. Але як легко міг би він бути скотити ся у воду і утонути ся! Нї, всетаки було лїпше терпіти як гинути.

Нараз прокинув ся Жакунель із своєї невідрадности. Він пізнав свою рідну сторону, дубовий лїсок, мурований гостинець та й млин! Що за щастє! І він став кричати, кричати! Розставив ся на всї чотири ноги, не поступив ся анї кроком наперед і витав своїм криком рідну сторону, за котрою так був дуже затужив.

на ній. Лев хотів тогди кинути ся на свого ворога, котрий вже не мав другої кулі в рушници. В тій же хвили прискочив Массаї і рубнув льва своїм довгим тяжким і незвичайно острим ножем і перетяв єму хребет та ще й розтяв трохи дальше. Лев згинув за кілька хвиль. Ся пригода показує, як відважні бувають иноді мурини а заразом як знамениту мають зброю.

Телеґрами.

Падерборн 21 грудня. Коло Найбекен наїхав особовий поїзд на другий поїзд з Берлина. Погибло на місци 6 осіб, а загалом єсть около 20 жертв.

Льондон 21 грудня. Daily Mail доносить, що від часу заведеня стану облоги в портах Каплянду зменшив ся значно приплив европейских охотників, що скріпляли ряди Бурів.

Лісбона 21 грудня. Міністер маринарки заперечує поданії деякими часописями вісти немов би в Льоренцо Маркез вступив англійский відділ на португальску землю.

Льондон 21 грудня. Доносять з Капштадту, що в Ґраф Райнет розпочав ся процес против Шеперса, обжалованого о замордованє Англійця Ерзона, знищенє зелізничого поїзду і люте поведенє з англійскими полоненими.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Урядженy доси тілько для руху особового стацию Штернберґ, на зелізници льокальній Ратає-Кацов в окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празї, отворено з днем 5 грудня с. р. для руху загального.

Курс львівский.

Дня 20-ого грудня 1901.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 –	555
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 –	380 –
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	528·–	535·–
Акциї гарбарні Ряшів	–·–	100·–
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 –	420 –
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 –	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	–·
Банку гіпот. 4½%	97·60	98·30
4½% листи застав. Банку краєв.	99·–	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·–	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·–
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·50	92·20
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·–	97·70
Обліґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·–	101·70
„ „ „ „ 4½%	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·–	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	–·–	–
„ „ 4% по 200 кор.	93·50	94·20
„ м. Львова 4% по 200К.	87·60	88·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·–	78·–
Міста Станиславова	–·–	– –
Австр. черв. хреста (Курс віденский)	49·85	50·85
Угорск. черв. хреста	24·–	24·–
Іт. черв. хрес. 25 фр.	22·10	24·–
Архік. Рудольфа 20К.	65·–	69·–
Базиліка 10 К	17·45	18·45
Joszif 4 К.	7·–	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·–	10·–
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок німецких	117·–	117·50
Доляр америк.	4·80	5·–

— **Ціна збіжа** у Львові 20 груд.: Пшениця 7·60 до 7·75; жито 6·40 до 6·60; овес 6·40 до 6·70; ячмінь пашний 5·30 до 5.50; ячмінь броварний 6·25 до 7·—; ріпак 13·50 до 14·—; льнянка 9·50 до 10·50; горох до вареня 7·50 до 12·—; вика 6·— до 6·50; бобик 5·80 до 6·—; гречка 6·50 до 6·75; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 50·—; конюшина біла 45·— до 75·—; конюшина шведска 40·— до 60·—; тимотка 24·— до 30·—.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженем може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квотї 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ ліквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Сеґі, котрий не видів причини сего концерту, став з такою злостию бити осла, що аж палицю на нім поломив.

Тепер почвалував Жакунель дорогою в долину, мов би набір на нім був легонький як перо.

Санту спав на сонци перед стайнею як пес. Збудив ся перепуджений і аж остовпів з дива та видивив ся на свого старого приятеля. Зараз став з цілої сили кликати мельника, паробків та всїх людий.

Жакунель стояв і дивив ся на него.

Всї збігали ся, люди й зьвірята, з кухні, стайнї і хати, навіть кітка прийшла, що лазила десь попід ожинами коло завалених дверий від пивниці.

Тепер з'явив ся і задиханий Сеґі страшно розлючений. Замахнув ся буком і хотів вдарити осла по голові, але Санту вхопив єго за руку.

— Що ти робиш? — крикнув він і вхопив селянина за плече.

— Вступи ся, ти дурнуватий!

— Дурнуватий! Хто? Я дурнуватий! Я Санту, син Сантів, а той осел то мій!

— Чи ти здурів?! Чи хочеш також буком дістати?

Тимчасом прибіг і Паріґо. Єго обступили паробки і всї, що були в млині, а він відозвав ся:

— Ви оба здуріли. То мій осел!

— Не плети дурниці! Що ти менї тут говориш! Таже я оногди заплатив двайцять франків за него!

— Та якраз длятого він мій! — сказав на то Санту — бо оногди менї єго хтось украв.

— Я купив єго від чоловіка, що ані крихти не подібний до тебе.

Коли так перечили ся, здоймив Санту із свого осла тяжкий набір, щоби єму дати спочити. Паріґо і паробки стали сьміяти ся. Жакунель пізнав зараз їх всіх, одного по другім, але все-таки стояв близько Санту. Коли вже набір лежав на земли, побіг він весело до стайнї, щоби там привитати ся зі своїми чотироніжними товаришами.

Але Сеґі таки не хотів вступити ся, лиш зачав сварити ся та клясти.

— А моїх двайцять франків?

— Не жури ся ними, — сказав Санту — я тобі їх зверну. Мій пан має назад свого осла. Ну, він може ще кілька неділь держати собі своє вино. Я випивав що дня за двайцять су, тепер може менї дати гроші, а я їх за пеповна місяць сплачу.

— Отто я й заробив! — став селянин жалувати ся.

— Але надійшла стара мельникова мати і відозвала ся:

— Послухай мене, Сеґі. Коли маєш розум, то згодиш ся на то, що Санту каже. Прийдеш знов до своїх гроший, котрі ми тобі остаточно не винні. Жакунель і так би тебе не держав ся. Тепер, коли він вже знає дорогу, втікав би що дня від тебе.

— Та й то правда — сказав на то Сеґі подумавши хвильку.

А Санту, що хотів піддобрити ся, взяв мішок з пшеницею па плечі не даючи єго селянинови нести.

Жакупель показав ся в дверох стайнї і кричав з радости.

Всї сьміяли ся, а Паріґо так був урадований, що обіцяв ся селянинови змолоти пшеницю за дармо.

— Ну, коли так — сказав він — то буду хиба частїйше осли купувати.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).